

Alba, a fekete macska

A macskám egy zseni. Nem viccelek, ezt teljesen komolyan mondom. Ha meghalok, a következő életemben házi macska szeretnék lenni egy olyan családnál, amely legalább annyira szereti a cicákat, mint az én családom, hogy annyit ehessenek és alhassanak, amennyit csak akarok. A kandúromat Albának hívják. Részletkérdés ugyan, de az *alba* szó spanyolul fehérét jelent, az én Albám viszont fekete. Megint csak apró tévedés, de Spanyolországban az Alba egy női név – azaz legfeljebb nőtény macskának adhattam volna ezt a nevet –, az én Albám viszont nagybetűs Férfi. És ezt teljesen komolyan mondom. Alba, a fekete macska a véletlen folytán került az ágyamba. Együtt alszunk. Neki is megvan a helye az ágyon, és nekem is. Ő általában a lábamnál nyújtózkodik, de csak akkor, ha előtte jól beevett és beivott. Amikor szomjas, képes perceken át lefetyelni a vizet. A tejet nem szereti, megy tőle a hasa, Alba meg lusta, és nem szeret a hasa után szaladni. Magát a hasát viszont szereti. Na meg a finom falatokat, és főleg azt, ha az olyannyira nagyon kedvelt hasát az olyannyira nagyon imádott finom falatokkal töltheti meg. Alba rajong az emberi étkekért: a csirkehusiért, a pörköltért, a reggeli tejes müzlimért, szóval minden olyasmiért, amit én is eszek.

Érdekes történet, ahogyan az életem részévé vált, mert igazából egyáltalán nem csipáztam a macskákat. Mindig a kutyákért rajongtam. De egyszer – úgy öt évvel ezelőtt – ott feküdt előttem az úton egy kiscica, és nagyon nyávogott. Megsajnáltam, bevittem. Fájt a lába, és a szeme is csúnya volt. Fogtam hát a kis fáslimat, bekötöttem a sajgó porcikáit, főztem neki kamillateát, majd puha zsebkendővel ápoltam az arcát. Pár nap múlva már egész jó étvágya volt: ropit és szalámit falatozott. A fogai már akkor erősek voltak. Ezt onnan tu-

dom, hogy néha megharapott. Alba tűrhetetlenül rossz, amikor egyszerre éhes és fáradt. (Ebben kicsit hasonlít rám, lám, milyen fontos a nevelés.) Gyorsan felnőtt, feltárta a ház rejték helyeit, tört össze tükröt, zavart el vendéget, döntött fel karácsonyfát, szedett szét párnát, sőt, egyszer még a szomszéd rottweilert is elijesztette. Nem viccelek, teljesen komolyan mondom. De ott és akkor még én is megrémültem tőle. Ugyanakkor büszke vagyok rá, mert hát ugye... egy zseni. És még szép is! A minap itt járt a szomszéd, és a kettőnk diskurzusa folyton félbeszakadt, mert Rudi bá' állandóan azt szajkózta, hogy *hát ez a mafka milyen szép!*, meg hogy *jó' erőbe' van!* A szomszéd kicsit beszédhibás, de jó ember. Volt egy szlovéniai vendégünk is, akivel először angolul társalogtam, aztán kiderült, hogy szerbül is tud, majd az elköszönésnél rájöttünk, hogy mindketten remekül beszéljük a magyart! Vannak ilyen merő véletlenek az életben. Szóval, ez a szlovéniai kávépartner is el volt ragadtatva Albától. Én pedig – mint büszke apuka – díszlegettem a szerepben.

Persze, bevallom, kicsit elkapattam a kedvenc háziállatomat. Mostanában eléggé pofátlan. Már nem eszi meg a macskakaját, amit neki veszek, csakis emberi ételt zabál. A tálkáját félrelöki, szalvéta és tányér kell neki. Asztalfőn mutatkozik, áldást mond az ebédnél, majd disznóként felfal mindent. Azt nyávogja, kés, villa és kanál a gyengéknek való. Könnyen beszél ő, a foga olyan erős, hogy bármit kettéharap. Néha már azt hiszem, embernek neveltem, újabban pedig azon agyalok, benevezem egy szépségversenyre, mert mindenki a csodájára jár. Egyedül csak attól tartok, az első helyet nem a külsejével, hanem az erejével szerzi meg, mert erős pofonokat ad. Bár a macskám egy zseni – hiszen csak alszik és eszik –, egy nőstény kéne neki. A gyengébbik nem képviselőjének ezúttal adhatnék férfinévet, hogy helyreálljon a feje tetejére állított rend. Ha például sokat nyávogna, a szappanoperák szereplőiről nevezném el a macsekot, és Lupita helyett lehetne Sánchez a lányka hívószava. Alba és Sánchez, az igazi sztárpár, így szereplnének az újságok címlapjain. De mindezek előtt még megkérdezem Albát, neki mi a véleménye minderről, elvégre egy géniusz mégiscsak jobban tudja a dolgokat. Mintha épp most szólított volna a nevemen emberi nyelven. És nem viccelek.